

U nás na greenu Aleš Dudek

Trojice vešla pod vedením staré Koule dovnitř. Ve foyeru, za barem a jakýmsi recepčním pultem v jednom, se na ně smála dívenka převelice mladého věku a na onen věk velkých předností. A nejen na onen věk. Hlad si ji znalecky změřil a vrhl směrem ke Kouli pohled typu „to ses chtěl vetřít gasudarovi do přízně, co, potvoro jedna, kulatá“. Deczi si svěží stvoření prohlížel rovněž, ovšem ze vzdálenosti asi tří centimetrů. Navíc měl díky svému nevelkému vzrůstu její nárazníky přímo ve výšce hlavy. Když ji začal ohmatávat příliš, počkala slečna ještě asi minutu a pak výskla:

– „Helééé, nedovoluj si na mě, jooo? Eště z tebe nic nevypadlo! Já už jsem velká a mám občanku!“

To jo, ale pučenou od ségry, prolétlo Kouli hlavou. Deczimu však tato forma ujištění stačila. Zapamatoval si, že ho při případném pohlavním styku s onou osůbkou hned nezavřou, a prohlásil, než se stačil Hlad nadechnout:

– „Dobráá, berem ju.“ Pak se obrátil k děvčeti a šátraje kdesi kol jejího pasu pokračoval:
– „Naučím ťa robiť zvieratá na cesnáku a halušky zo smradlavymi syry, a tiež iné veci... hehe.“

Hlad vzdal snahu Decziho rozhodnutí korigovat a útrpně se podíval na Kouli. Holčička se zaradovala, párkrát poposkočila a svým popředím málem vyrazila Deczimu jeho památeční zlaté zuby po dědečkovi.

*****

U odpaliště první jamky Rána zastavil a Deczi si myslel, že už je přestávka na pití, tak ji okamžitě využil. Jeho zasvětitel do tajů golfového sportu mezitím vyndal správčův bag, neb svým již nevládl, vyprostil z něj čtyřku železo*) a začal od podlahy:

– „Tak tohle je odpaliště,“ ukázal na prostor kolem a zatvářil se tak pozitivně, jak jen v dané situaci šlo. Více nestačil. Pán velkomožný, ještě stále chlemtající kořalku přímo z „příručního“ kanystru, se vyděsil, zakuckal a včetně oné důležité nádoby u pusy zalehl na zem, čímž si pálenkou zároveň opláchl celý obličej:

– „Odpalisko, hovoríte? A to po nás budú aj strielať? Veď ja som nechal guľomet na cimre!“ vypravil ze sebe po chvíli, kdy konečně zvládl borovičku v ústech a byl schopen slova. Rána tušil, že úkol přiblížit Decziho o něco málo blíže golfovým souvislostem bude nadlidský, ale z minuty na vteřinu se zdálo, že je to spíš čirá utopie. Pokusil se nedat na sobě stav absolutní beznaděje znát a pokračoval:

– „Nene, nebojte se, pane správce, odpaliště se tomuto místu říká proto, že se z něho odpalují míčky. Holí. Třeba touto, ukázal naleštěnou krasavici, kterou třímal v ruce.

– „Kdo sa tu bojí, pazgrivec, ja snád?“ sesbíral se Deczi z trávy a na moment zazátkoval kanystr. První pokrok, proběhlo Ránovi hlavou. Rozhodl se tedy využít chvíli Decziho pozornosti ve prospěch další osvěty.

– „Pane správce, prosím, teď mě chvíli sledujte. Ukáži vám, jak se odpaluje míček.“ Deczi mírně kývnul a dokonce se zdálo, že se nechystá opět odzátkovat zásobárnu borovičkového potěšení. To bylo víc, než si mohl Rána přát. Vzal rychle míček, postavil ho na týčko*) a chvíli ladil pozici. Deczi to moment nedůvěřivě pozoroval a pak mu přišlo, že se dlouho nic neděje, a tak opět zalehl do trávy, tentokrát však naznak.

– „Pozrite tie mraky, Rana, vyzerajú ako sloniská, veľké sloniská s chobotmi ako... ako dialnica... na Bratislavu.“

Rána na správčovy nové poznatky nijak nereagoval, rozpřáhl se a vyslal míček po fairwayi ránou jak z učebnice. Pro mírně pokročilé. Deczi to celé kupodivu zaregistroval i ocenil:

– „Do paroma, to bola rana, Rana, ty to naozaj vieš, potvora jedna prefikaná!!!“

*****

Idylka před klubem se zdála býti věčnou. Pouze však do momentu, kdy celý prostor zaplnil šílený puch spáleniny. Čeho, o tom neměl čas Koule uvažovat. Kdyby měl, třeba by ho napadla koňská žíně. Když vrazil do kuchyně, plápolal tam kromě zbytků pokrmů na plotnách rovněž Hlad, konkrétně jeho parádní vlasová oháňka. Její majitel nicméně zachoval jako vždy zcela kamenný výraz anglického lorda, a když zaregistroval Kouleho, pouze nevzrušeně pronesl:

– „Mohli byste prosím vpravit několik decilitrů chladné vody na můj zátylek? Nějak mi tam, bůhvíproč, stoupá teplota. Děkuji.“

Koule tak bez prodlení učinil, čímž, pravda, narušil Hladův dosud bezchybný zevnějšek:

– „Pane Koule, říkal jsem vám snad „zlít od hlavy až patě“?! Nikoli!“ sykl namísto díky vzápětí ještě doutnající Hlad. „Teď, abych se šel převléknout. Tak to tu dodělejte!“ pokynul směrem k seškvařeným haldám čehosi na sporáku a zmizel.

Během dalších pár minut navíc Koule a na pomoc mu přiběhnuvší Rána zjistili, že krom spálenin na sporáku jsou další kvanta „jídla“ na škvarek všude po podlaze a v přetékačích odpadkových koších. Tedy vlastně, že bylo Hladem takto „zpracováno“ skoro vše požitelné, co Koule na dnešní „hodokvas“ sehnal.

– „A sme v zajebanej riti, do boha!“ ozvalo se najednou od okna. Koule nevěřil svým uším ani hledím. Deczi, ještě se slámou všude možně, jako bájný oř, respektive spíš osel, povstal z popela. Přesněji tedy z táborového ležení jeho kamarádky exotického původu Eržiky.

– „Co budeme dělat, tady už nic nezbylo a venku se hosti začínají ptát po něčem k zakousnutí?“ nebál se Rána nastolit otázku dne.

– „A co Zuza, ta by jim k zakusovani nestačila, hehe?“ napadlo Decziho, ještě stále jevícího znaky pár promile a visícího přes okenní rám jak skříplá masařka. „To ten somár hungarošský za to může, ja by som ho...“ pokračoval, odvěsil se z rámu a svou promluvu podpořil několika rychlými triky se svým vystřelovákem, než mu ten vyletěl z ruky a zapíchl se do dřevěného trámu asi pět centimetrů od Ránovy hlavy.

*****

– „Devět heliportů, a jakejch krásnejch, vystříhanejch na loukách, to jsem eště neviděl. Ani na cvičení u Anglánů v nějakým tom jejich hrabství, co se jmenuje... no, nějak po cigaretách. A to už je co říct,“ zajásal pilot Ivanovova vrtulníku, když se přiblížil ke klubovým greenům. „Ale sakra, proč jsou všude uprostřed ty štangle s praporkama, jak na tom mám přistát? Parchanti, to je určitě nějaká forma odporu!“ měl pilot jasno. Ivanov mu nerozuměl ani slovo, měl ho totiž i s vrtulníkem zapůjčeného od „člověka z Obrany“. Vzal by si klidně ten svůj, ale vzhledem k výzbroji střelami s nejrůznější dráhou letu by pak děsil všechno kolem včetně ostrahy nebe českých luhů a hájů. Tento problém sice Ivanov příliš nechápal, neb se domníval, že je tu všude stále ještě Rusko, ale po pár litrech vodky se nechal přesvědčit a využil armádních služeb. Samotný stroj byl z větších, neb krom rozměrného ruského bosse musel pojmout jeho nejbližší gorily i se základní výzbrojí. Děla i oblíbená lolitka-nalévačka naštěstí zůstaly na kavkazské základně. Tentokrát.

– „Vot tak!“ držel se opět klasiky Ivanov a ukázal pilotovi láhvi kamsi do prostoru pod nimi, když ji těsně před tím odlehčil o pár deci čirého obsahu. Patrně aby nebyla pro navigaci tak těžká. Ivanov si užíval jako vždy let na sedadle vedle pilota a měl také jako jediný z posádky padák. Nebo si to alespoň o zelenkavém báglu na svých zádech myslel. Tím dával rovněž najevo ostatním jejich pomíjivost a postradatelnost. Samotný pilot, ryšavý pihovatý dlouhán s jedním okem obdařeným po čertech neprůhlednou černou páskou, se

počal na sedadle otáčet a vyhlížet, kam by dosedl. Což navíc nebyl díky jeho indispozici úplně jednoduchý úkol.

Dole zatím všichni, kdo měli ruce a nohy, dokonce včetně do té doby jen divně se belhajícího Hlada, drželi s částečnými úspěchy ubrusy na načinčaných stolech s nadějí, že se jim aspoň něco podaří zachránit. Utopie. Když totiž přišlo Ivanovovi, že se jednoočko s přistáním příliš páře, dopil jedním mohutným hltém láhev a zacílil s ní přímo pod sebe. – „Vodka, vot... tam!“ ukázal pak pilotovi na místo, kam dopadla, nedbaje, že je to kouřící ohniště uprostřed jakéhosi stanového městečka. Většina jeho obyvatel si již ve spěchu balila paky, jsa na rychlé vyklízení pole při příletu jednotek speciálního nasazení přivyklá. Pilot měl evidentně s Ivanovem již své zkušenosti, neboť neřekl ani popel, za navigaci vzal stoupající dým a do ohniště pak stroj během pár chvil bravurně a napůl volným pádem posadil.